

Any Sacerdotal amb ulls de dona

Dv, 11/06/2010 per Marta Nin

[Una catalana a Roma](#)

Es clou l'Any Sacerdotal volgut per Benet XVI per reflexionar sobre la identitat del capellà catòlic. El desig del papa per a aquest any era promoure "el compromís de renovació interior de tots els capellans per tal que el seu testimoni evangèlic en el món d'avui sigui més fort i eficaç". Paradoxalment aquest ha estat l'any dels escàndols de la pederàstia. I no és en va si el papa ha aprofitat de la celebració de la cloenda [per fer el "mea culpa"](#) explícit i esperat sobre la qüestió. Quina platea millor que la de 15,000 capellans vinguts d'arreu del món per acollir les disculpes papals en nom de l'Església?

Al llarg d'aquest any molts congressos i esdeveniments eclesials, especialment aquí a Roma, han tingut com a eix l'Any Sacerdotal. S'ha parlat de la identitat del sacerdot, dels reptes de la societat actual, de l'escassetat de vocacions, del clericalisme, de la missió, d'Internet, del celibat, de litúrgia... I de la dona? Si algú parlat de la dona, ho ha fet només per parlar de "[les dones dels capellans](#)" (les amants).

De l'accés de les dones al ministeri del sacerdoci ningú no se n'ha dit ni piu. A nivell oficial, la qüestió femenina lligada a l'àmbit sacerdotal té un veto absolut. El va imposar l'any 1994 Joan Pau II amb la seva Carta Apostòlica [Ordinatio Sacerdotalis](#) en la qual va decretar de manera "definitiva" que les dones no havien de tenir accés al ministeri sacerdotal i que, per tant, això no es podia tornar a qüestionar. Segons Wojtyła això no significa discriminar la dona, sinó "observar fidelment un projecte que cal atribuir a la saviesa del Senyor de l'Univers". L'*Ordinatio Sacerdotalis* cita Pau VI, que ja havia dit que "l'exclusió de les dones del sacerdoci està en harmonia amb el pla de Déu per a la seva Església". (En tots els temps i en totes les latituds hi ha una cosa que acomuna molts dels barons més sants i/o intel·ligents i/o cultes: una palesa o velada misogínia).

Personalment, un dels impactes més forts de la realitat eclesial romana va ser el meu primer concistori cardenalici, que vaig presenciar ara farà tres anys. Va ser impactant topar-me amb una basílica de sant Pere plena de cardenals, bisbes i capellans. Des de la plataforma per als mitjans de comunicació, instal·lada a l'interior de la basílica, es veia com sobresortia una immensa catifa de birrets i de caps d'homes. I les dones? Una pregunta que sorgeix espontània cada cop que participo a esdeveniments semblants.

El problema del decret "definitiu" de Joan Pau II és que impossibilita el debat en àmbit oficial. Es pot discutir del celibat, però no es pot discutir de l'ordenació femenina. I si resulta que se'n discuteix i tots plegats ens adonem que no és pel camí de l'ordenació femenina que s'ha d'anar? Perquè, de fet, cal demanar-se: és necessària una Església de sacerdots i sacerdotesses, bisbes i bisbesses, papes i papesses? O bé més aviat la direcció adient és una Església de germans i germanes?

Si més no, les dones que reivindiquen l'ordenació femenina, representades per diferents associacions i grups, sí que s'interroguen sobre quin model d'Església és necessari. Poc se les escolta. Perquè si en àmbit oficial la seva veu està silenciada,

a altres nivells no hi ha cap lobby ni grup de pressió que les recolzi. Per això aquests dies ha passat totalment desapercebuda la seva presència a Roma, malgrat [una roda de premsa i un intent de manifestar-se](#) a la plaça de sant Pere, del qual van ser dissuadides per part de la policia.

Els mitjans no se n'han fet ressò. És evident que el poder mediàtic és un poder masculí, perquè d'altra manera no s'entén que, en canvi, quan es tracta de la discriminació d'altres minories les notícies es propaguin per tot arreu a la velocitat de la llum. I si és clar que no hi ha cap lobby que recolzi les iniciatives de les dones a favor de l'ordenació, també ho és que en canvi hi ha el que el que vol és ocultar aquestes iniciatives.